
Πρόεδροι: Β. Τσιαμαντής, Ε. Δρακάκης, Ν. Ξηρουχάκης.

Πρόεδρος: Αντιλαμβανόμαστε, ότι μετά το διάλειμμα του φαγητού, υπάρχει κάποια δυσκολία. Παρακαλώ για την κατανόησή σας. Επίσης από τους ομιλητές, δεδομένου ότι υπάρχουν 15 εισηγήσεις, θερμή παράκληση, για να τελειώσουμε όπως προβλέπει το πρόγραμμα γύρω στις 7.15, και να ακολουθήσουν 45 λεπτά που θα είναι η πιο γόνιμη δουλειά της σημερινής πρώτης ημέρας του διημέρου, όπου θα έχουμε παρεμβάσεις και συζητήσεις, παρακαλώ λοιπόν πολύ τους εισηγητές, να διατηρήσουν και θα ελέγχονται γι' αυτό στο βαθμό που είναι δυνατό και αποδεκτό από την αίθουσα, να ελέγχεται ο χρόνος της εισηγήσεώς τους. Έχουν μείνει δυο εισηγήσεις, από το πρωί, ίσως για να χαλάσει το γρουσουζίκιο 13, το απογευματινό, είναι του συναδέλφου, προέδρου της ΕΜΔΥΔΑΣ, του

Νίκου Καφφέ και του Ανδρέα του Κυριαζή, προέδρου του Συλλόγου των επί Συμβάσει Μηχανικών. Έτσι λοιπόν, αντί του καθορισμένου Βασίλη Οικονομόπουλου που είναι μέλος του Δ.Σ. του Συλλόγου Πολιτικών Μηχανικών Ελλάδας, θα έχουμε την ευχαρίστηση να ακούσουμε την εισήγηση του προέδρου της Ενώσεως Μηχανικών του Δημοσίου. Θα ήθελα να πω, επίσης, ότι ο κύκλος αυτός της απογευματινής συνεδριάσεως, έχει να κάνει περισσότερο, με φορείς οι οποίοι είναι, είτε στον ευρύτερο δημόσιο τομέα, είτε είναι φορείς που εκπροσωπούνται με τον ένα ή με τον άλλο τρόπο στο Τεχνικό Επιμελητήριο. Ευχαριστώ πολύ, και παρακαλώ τον πρόεδρο της ΕΜΔΥΔΑΣ, να λάβει το λόγο.

Θέμα: Δημόσια Διοίκηση και μηχανικοί.

Εισηγητής: Ν. Καφφές, ΑΤΜ-ΑΜ, πρόεδρος ΕΜΔΥΔΑΣ.

Αγαπητοί συνάδελφοι, είχα συμπληρώσει εδώ και φίλοι, προσκεκλημένοι κ.λπ., αλλά απ' ό,τι βλέπω, γίνεται σε οικογενειακή ατμόσφαιρα, τα κατάφερε το προεδρείο, τελικά, η φωνή της ΕΜΔΥΔΑΣ, να που θα 'πρεπε, κατά την άποψή μου, να ακουστεί το πρωί και από ανθρώπους που δεν έχουν την ευκαιρία να μας ακούν συχνά, θα ακουστεί τώρα σε οικογενειακό κύκλο εδώ, απ' ό,τι βλέπω οι περισσότεροι είμαστε συνάδελφοι, δεν πειράζει, ας τ' ακούσουμε. Θα δημοσιευτεί σε τρία χρόνια, στα «Τεχνικά Χρονικά» του '96, περίπου, υπολογίζεται. Έτσι είναι ο ρυθμός. Τέλος πάντων, πέρα από αυτά, θα 'πρεπε κανείς να χαιρετήσει

την πρωτοβουλία του ΤΕΕ για το διήμερο, που άρχισε το πρωί και που είναι σίγουρο ότι με τη θεματολογία του, τις εισηγήσεις που θα ακουστούν και τον προβληματισμό που θα αναπτυχθεί, θα συμβάλει στο να έρθει στο προσκήνιο και να φωτιστεί πολύπλευρα η θέση των μηχανικών στη Δημόσια Διοίκηση. Και η σημασία, αλλά και η εκτίμηση της προσφοράς τους σ' αυτή. Τέτοιες πρωτοβουλίες νομίζω ότι υπηρετούν τη διττή αποστολή του ΤΕΕ, αφ' ενός σαν συμβούλου της πολιτείας και αφ' ετέρου σαν υπερασπιστή των συμφερόντων των μελών του και καλό θα ήταν να συνεχιστούν και μάλιστα σε θέματα τέτοιας σοβαρότη-

τας και σημασίας. Άξιοι συνάδελφοι θα αναπτύξουν αναλυτικά, ειδικά θέματα που αφορούν τους μηχανικούς, όπως το μισθολόγιο, τις μεταθέσεις, το βαθμολόγιο και γι' αυτό θα ήθελα να σας απασχολήσω γενικότερα με τις θέσεις των μηχανικών-δημοσίων υπαλλήλων και τις συνθήκες κάτω από τις οποίες προσπαθούν να ασκήσουν τα καθήκοντά τους, ελπίζοντας ότι οι σκέψεις και οι πληροφορίες που θα κατατεθούν, θα συμβάλουν στο να φωτιστεί το πρόβλημα και από τη σκοπιά του συνδικαλιστικού κινήματος.

Αξίζει να σημειωθεί, ότι οι διπλωματούχοι μηχανικοί-δημόσιοι υπάλληλοι αποτελούν στο σύνολό τους, στελέχη της παραγωγικής διαδικασίας, με ουσιαστικά αυτοτελή παρέμβαση στα θέματα που χειρίζονται και με ιδιαίτερο καθοδηγητικό ρόλο στην παραγωγή τεχνικού έργου. Η παρέμβαση μάλιστα αυτή είναι απαραίτητο στοιχείο για την υψηλή ποιότητα των κατασκευών και την εξοικονόμηση σημαντικότερων πόρων. Ο τομέας της δουλειάς των διπλωματούχων μηχανικών, τα τεχνικά έργα, είναι από τους πιο σημαντικούς για την ανάπτυξη της χώρας, την άνοδο της παραγωγικότητας και της ανταγωνιστικότητας της οικονομίας, τη βελτίωση της θέσης της στο διεθνή καταμερισμό εργασίας, τη βελτίωση της ποιότητας ζωής του ελληνικού λαού, καθώς και την προστασία και την αναβάθμιση του φυσικού και δομημένου περιβάλλοντος και του εθνικού πλούτου.

Για να γίνει κατανοητή η σημασία αυτή, αναφέρεται ότι οι μηχανικοί είναι αρμόδιοι για τον προγραμματισμό, το σχεδιασμό, τη μελέτη και την ολοκλήρωση της κατασκευής κάθε είδους έργων, υποδομής, συγκοινωνιακά, κοινής ωφέλειας, και λοιπά, έργων κοινωνικού χαρακτήρα, νοσοκομεία, κατοικίες, σχολεία, αναπτυξιακών έργων, αρδευτικά, εγκαταστάσεις εργοστασίων και άλλα έργα εθνικής άμυνας, αθλητικών εγκαταστάσεων, και έργων πολιτισμού, ενώ είναι αρμόδιοι για τις διαδικασίες που αφορούν τα ιδιωτικά έργα, τον πολεοδομικό σχεδιασμό και τις εφαρμογές του και την προστασία του περιβάλλοντος σε όλες τις μορφές. Επίσης, είναι επιφορτισμένοι με την αποκατάσταση των ζημιών που προκαλούν οι θεομηνίες, ακόμα η ανάγκη αύξησης των απορροφήσεων, από τα κονδύλια που διατίθενται στη χώρα μας από την ΕΟΚ, μέσω των διαφόρων προγραμμάτων, το κύριο μέρος των οποίων αφορά τα πάσης φύσεως τεχνικά έργα και τις τεχνικές πράξεις της διοίκησης, καθιστά ιδιαίτερα σημαντικό το ρόλο των δημοσίων υπαλλήλων.

Τέλος, η άσκηση όλων των παραπάνω καθηκόντων, επιβάλλει στους μηχανικούς-δημόσιους υπάλληλους, να εργάζονται κάτω από ειδικές συνθήκες δουλειάς, ύπαιθρο, υπερβάσεις ωραρίου, να επέχουν ακόμα και ποινικών ευθυνών στην άσκηση του έργου τους, και να χρειάζονται διαρκή και συνεχή επιμόρφωση και παρακολούθηση των εξελίξεων της επιστήμης και της τεχνολογίας, προκειμένου να ανταποκρίνονται στα αυξημένα αυτά καθήκοντα και ευθύνες που τους αναθέτει το Δημόσιο.

Αγαπητοί συνάδελφοι, σίγουρα θα περνάει στη σκέψη σας, ακούγοντας αυτά, ότι βγάζω άλλον ένα συνδικαλιστικό λόγο, για τη θέση των δημοσίων υπαλλή-

λων-μηχανικών και επαναλαμβάνω τα θέματα που είναι γνωστά. Και όμως αυτά τα λόγια δεν είναι δικά μου λόγια, αυτά που ακούσατε προηγούμενα αυτολεξί, έχουν ακουστεί εδώ και 4 χρόνια, το Δεκέμβρη του '88, στο Κοινοβούλιο και έχουν γίνει ομόφωνα αποδεκτά. Σαν αιτιολογική έκθεση τροπολογίας σχετικής με τις εκτός έδρας δαπάνες των μετακινούμενων για την εκτέλεση των δημοσίων έργων. Η πολιτεία, λοιπόν, με όλα τα προηγούμενα λόγια, που είναι πραγματικότητα και πολύ γλαφυρά, αναγνώρισε -και με τον πιο πανηγυρικό τρόπο- την προσφορά των μηχανικών. Και οι μηχανικοί τι έχουν εισπράξει από αυτή την αναγνώριση; Έχουν εισπράξει τα παρακάτω:

Με μια σειρά ενιαίων μισθολογίων που αρχίζουν από το '66, συμπωματικά με εμπνευστή το σημερινό πρωθυπουργό, μέχρι το περίφημο ισοπεδωτικό ενιαίο του '84, σε συνδυασμό με την τρίχρονη πολιτική λιτότητας της σημερινής κυβέρνησης, οδηγήθηκαν να έχουν σήμερα τις χαμηλότερες αποδοχές, από όλους τους πτυχιούχους που υπηρετούν στο Δημόσιο. Γιατρούς, δικηγόρους, καθηγητές, οικονομικούς. Ακόμα οι μισθοί τους έχουν φθάσει στο 1/3 του μέσου μισθού των μηχανικών που υπηρετούν στην Κοινότητα. Πιο συγκεκριμένα, στις επιπτώσεις της εφαρμογής του ενιαίου, προστέθηκε το ουσιαστικό πάγωμα μισθών της τελευταίας τριετίας, με αποτέλεσμα η αγοραστική τους δύναμη να έχει μειωθεί, για το λόγο αυτό, περίπου 30%. Ενώ από το '84, που εφαρμόστηκε το ενιαίο, η συνολική μείωση ξεπερνά το 50%, σύμφωνα με επίσημα στοιχεία της Εθνικής Στατιστικής Υπηρεσίας. Ακούστηκαν και το πρωί, από τον πρόεδρο νομίζω του ΤΕΕ αυτά.

Αυτό το 50% συνάδελφοι που χάσαμε, το 'πε και κάποιος άλλος, δεν εξαερώθηκε, κάποιοι το ωφελήθηκαν, κάποιοι το κέρδισαν. Και αυτό έγινε στα πλαίσια μιας αναδιανομής εισοδήματος, που γίνεται τα τελευταία χρόνια. Και ενώ συμβαίνουν όλα αυτά λοιπόν, ενώ έχουμε χάσει πάνω από το 50% των αποδοχών, που το '84 τις θεωρούσαμε τόσο χαμηλές, ώστε κάναμε και τότε δυο πολύμηνες απεργίες. Ενώ από την 1η Ιανουαρίου μειωθήκανε και σε απόλυτες τιμές οι αποδοχές μας, όπως ξέρετε καλύτερα από όλους οι μηχανικοί-δημόσιοι υπάλληλοι, με τον ασφαλιστικό νόμο, συνεχίζεται να μην αντιμετωπίζεται από την κυβέρνηση, το αίτημά μας για οικονομική αναβάθμιση. Σε όλα αυτά, στις οικονομικές επιπτώσεις αυτές λοιπόν, των τελευταίων χρόνων, έχουν προστεθεί και οι επιπτώσεις του ασφαλιστικού νομοσχεδίου, που έχει καταγγελθεί από όλους τους ενδιαφερόμενους φορείς, συνδικαλιστικούς, Τεχνικό Επιμελητήριο, ΤΣΜΕΔΕ, συλλόγους τεχνικών και είναι γνωστό, ότι πρόκειται για ένα νόμο, που διακατέχεται από εισπρακτική λογική, καταλύει την αυτοτέλεια των ταμείων, μειώνει δραματικά τις συντάξεις, καταργεί την 35ετία για τους νέους υπαλλήλους, αυξάνει τα όρια ηλικίας για σύνταξη και υποβαθμίζει τους θεσμούς της κοινωνικής ασφάλισης προς όφελος της ιδιωτικής.

Για ποια λοιπόν Δημόσια Διοίκηση, να μιλήσουμε και να προβληματιστούμε σήμερα, όπως είναι το θέμα της διημερίδας; Και για ποιους μηχανικούς-δημόσιους υ-

πάλληλους, λειτουργούς της, κάτω από τις σημερινές συνθήκες; Όταν υπάρχει τέτοια αναντιστοιχία λόγων περι αναγνώρισης του προσφερόμενου έργου κ.λπ. κ.λπ., και αντιμετώπισης στην πράξη, πώς να δημιουργηθεί το κλίμα αυτό που θα επιτρέψει την ανάπτυξη μιας διαδικασίας δημιουργικής προσφοράς; Όταν από το '74 έχουν ψηφιστεί 26 νόμοι εκσυγχρονισμού της Δημόσιας Διοίκησης. Που εδώ και 20 χρόνια, προσπαθεί να ξεφύγει από τον ασφυκτικό εναγκαλισμό των εκσυγχρονιστών της. Πώς να υπάρξει η απαραίτητη ψυχραιμία και νηφαλιότητα για την αντιμετώπιση ενός τέτοιου κλίμακα εθνικού προβλήματος; Χαρακτηριστικό παράδειγμα ο τελευταίος νόμος για τη Δημόσια Διοίκηση, με τον οποίο εντείνεται ο συγκεντρωτισμός και διευρύνονται οι δυνατότητες κομματικής παρέμβασης με σειρά ρυθμίσεων, όπως η ανάληψη αρμοδιοτήτων των υπηρεσιακών συμβουλίων για τις μετατάξεις, από ένα αμιγώς κυβερνητικό όργανο, έτσι ώστε οι μετατάξεις από εργαλείο εκσυγχρονισμού που θα έπρεπε να είναι, να χρησιμοποιούνται και για διώξεις μη ημετέρων, και να έχουν απόλυτη κάλυψη γι' αυτό, μέσω της επιτροπής αυτής που προεδρεύεται από τον αντιπρόεδρο της κυβέρνησης. Η δυνατότητα επέμβασης χωρίς διαφάνεια και δεσμεύσεις στη λειτουργία, ή και η ύπαρξη ακόμα νομικών προσώπων δημοσίου δικαίου και ιδιωτικού δικαίου. Η στέρηση της δυνατότητας για συνδικαλιστική δράση, με τον ουσιαστικό εκμηδενισμό των συνδικαλιστικών αδειών. Η μετά από 8 μήνες, τον Αύγουστο του '93, εφαρμογή, των μόνων θετικών, παρά τις επιμέρους επιφυλάξεις, ρυθμίσεων του νομοσχεδίου, που είναι αυτές που αφορούν τη μοριοποίηση των μεταθέσεων, έτσι ώστε μέχρι τότε να υλοποιηθούν όσες μεταθέσεις ή διώξεις είναι απαραίτητες στην κυβέρνηση. Την ίδια στιγμή που με κατάφωρα αντισυνταγματική τροπολογία, όπως άλλωστε και η επιστημονική επιτροπή συνταγματολόγων της Βουλής γνωμοδότησε, αφαιρεί τη δυνατότητα προσφυγής σε ασφαλιστικά μέτρα από τους διωκόμενους. Η ρύθμιση αυτή φωτίζει και τις προθέσεις της κυβέρνησης και, τελικά, με πρόσφατη απόφαση του Συμβουλίου Επικρατείας, χαρακτηρίστηκε και επίσημα αντισυνταγματική, με αποτέλεσμα να καταστεί ουσιαστικά ανενεργή. Παράλληλα, κάθε άλλο παρά σε εκσυγχρονισμό, οδηγούν ρυθμίσεις όπως οι παρακάτω: Ο τρόπος, παραδείγματος χάριν, της βαθμολογικής ένταξης των υπηρετούντων, με την πρωτοφανή αναφορά στο προηγούμενο βαθμολογικό σύστημα. Στην περίφημη 31η Μαρτίου του '86. Τα ασαφή κριτήρια προαγωγών και κατάληψης διευθυντικών θέσεων, η χωρίς μελέτη, εσπευσμένη κατάργηση κενών οργανικών θέσεων, στις κεντρικές υπηρεσίες.

Πέρα από αυτά, για τους μηχανικούς, συγκροτείται πρόχειρα, αποσπασματικά και χωρίς μελέτη, διυπουργικός κλάδος, με μόνη άμεση επίπτωση, την αύξηση της κινητικότητας, όπως επανέλαβε σήμερα το πρωί ο γενικός διευθυντής του Υπουργείου Προεδρίας, ο κύριος Ανδρονόπουλος. Και όπως άλλωστε μας είχε δηλώσει και ο υπουργός Προεδρίας στη συνάντησή μας. Δηλαδή αύξηση της κινητικότητας τι σημαίνει; Αύξηση και διευκόλυνση της αυθαιρεσίας

στις μεταθέσεις. Στις μεταθέσεις, που χωρίς αντικειμενικά κριτήρια και παρ' όλο ότι αναμένεται από την 1η Αυγούστου νέο καθεστώς, που βάζει για πρώτη φορά και πρέπει να ομολογήσουμε, αντικειμενικά κριτήρια, παρ' όλα αυτά προχωρούν στο Υ.Π.Ε.Χ.Ο.Δ.Ε. κύρια στο Υ.Χ.Ο.Π. στο τέως Υ.Χ.Ο.Π., αλλά και στη Γενική Γραμματεία Δημοσίων Έργων, μερικές μεταθέσεις και σποραδικά σε διάφορα υπουργεία και υπηρεσίες. Όλα τα τα παραπάνω, αυτές οι ανακολουθίες που έχει ο νόμος και αυτές οι ρυθμίσεις, δεν μπορούσαν παρά να οδηγήσουν σε μια *de facto* αδρανοποίηση. Και αυτό είναι βέβαια ένα θετικό στοιχείο. Με τις συνεχείς αναβολές στα χρονοδιαγράμματα υλοποίησής του, ενώ μετέωρες και διάτρητες νομικά είναι πολλές από τις πράξεις εφαρμογής και ειδικότερα αυτές που αφορούν θέματα βαθμολογικής κατάταξης και μεταθέσεων.

Αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι. Όλοι εσείς ασφαλώς θα ξέρετε, ότι οι μηχανικοί δεν κατέληξαν στα Πολυτεχνεία, αλλά αγωνίστηκαν σκληρά για να μπουκώσουν και να τελειώσουν και όλοι μας αγαπάμε τη δουλειά μας, από όποιο μετερίζι και αν καταγινόμαστε μ' αυτή. Έτσι λοιπόν και οι δημόσιοι υπάλληλοι - μηχανικοί, σε μια τραυματισμένη, συκοφαντημένη και λοιδορούμενη από εχθρούς και φίλους Δημόσια Διοίκηση, είναι αυτοί που παίρνουν στις πλάτες τους, την ευθύνη να ανεβάσουν το κύρος της, μέσα από την προσφορά του δημιουργικού τους έργου. Και εδώ, επειδή ακούστηκαν ορισμένα υπονοούμενα το πρωί από τον υπουργό, και από άλλους για το περίφημο θέμα του χρηματισμού των υπαλλήλων και ακούστηκαν, εμείς είναι ξεκάθαρο ότι δεν υπάρχει καμιά δικαιολογία και δεν ζητάμε την οικονομική μας αναβάθμιση για να καταπολεμήσουμε το χρηματισμό. Ο χρηματισμός καταδικάζεται και είναι μεγάλη ατομική και βαριά η ευθύνη των συναδέλφων που καταφεύγουν σ' αυτή τη μέθοδο και είναι ελάχιστοι. Αλλά από εκεί και πέρα, όσο δεν πρέπει να τον δικαιολογούμε, φυσικά, άλλο τόσο δεν πρέπει να κλείνουμε τα μάτια και να δούμε ποιους ωφελεί αυτή η κατάσταση. Αυτή η κατάσταση οικονομικής εξαθλίωσης των μηχανικών, αυτή η κατάσταση των μισθών των 150.000 το μήνα, έτσι ώστε οι μηχανικοί να είναι ευάλωτοι που εγώ δεν πιστεύω ότι συμβαίνει αυτό το πράγμα, να είναι ευάλωτοι σε τέτοιες μεθοδεύσεις. Δεν θα επαναλάβω εδώ τα λόγια ενός συνδικαλιστή των γιατρών που άκουσα κάποτε, ότι με τους μισθούς που παίρνουν δικαιολογούσε κάπως το «φακελάκι». Επαναλαμβάνω, ότι αυτό είναι καταδικαστέο και είναι προσβολή νομίζω για τους υπόλοιπους συναδέλφους, τους χιλιάδες μηχανικούς που προσπαθούν να επιβιώσουν με τους μισθούς της πείνας, είναι προσβολή η συμπεριφορά των συναδέλφων, των ελάχιστων, που καταφεύγουν στο χρηματισμό. Αλλά από εκεί και πέρα, πρέπει να δούμε ότι η κύρια ευθύνη είναι της εκτελεστικής εξουσίας, της κάθε κυβέρνησης. Που έχει σ' αυτή την κατάσταση τους μηχανικούς-δημόσιους υπάλληλους. Και πέρα από αυτό, που έχει, συντηρεί και τροφοδοτεί το συγκεκριμένο μοντέλο διοίκησης και εξουσίας. Εάν παρατηρήσετε, δεν είναι ελληνικό φαινόμενο ο χρηματισμός, συμβαίνει και αλλού, και αν παρατηρήσετε, ό-

σο πιο συγκεντρωτικό, όσο πιο αυταρχικό είναι το μοντέλο της Δημόσιας Διοίκησης, τόσο περισσότερο ανθεί ο χρηματισμός. Άρα ήταν στο χέρι της κυβέρνησης και της κάθε κυβέρνησης, να καταπολεμήσει τέτοια πράγματα και να μην έρχονται εδώ να μας λένε υπονοούμενα, οι υπουργοί ή οποιοδήποτε, ότι γιατί κάτι ακούστηκε, εκεί σε μια ταύτισή μας των μηχανικών με τους ταμίες των τραπεζών και με τη διαχείριση των χρημάτων. Αυτά νομίζω δεν έπρεπε να τα αφήσουμε να περνάνε και τα λέω εκτός γραπτού κειμένου, γιατί είναι ένα θέμα, που όσο και να καίει, πρέπει να βάζουμε τα χέρια μας στη φωτιά και να το αντιμετωπίζουμε. Αντί λοιπόν οι μηχανικοί να βρουν από την πολιτεία ηθική και υλική αναγνώριση, συνεχίζεται να εντείνεται η υποβάθμισή τους. Με την εκχώρηση από την κυβέρνηση στον ιδιωτικό τομέα δραστηριοτήτων των τεχνικών υπηρεσιών, τη διάλυση άλλων (ΣΥΚΕΑ, Υπηρεσία Εγγύων Βελτιώσεων, ΜΟΜΑ), ή τη μετατροπή τους σε ανώνυμες εταιρείες, όπως η υπηρεσία του μετρό. Ακόμα και με ξένους διευθυντές.

Ακόμα, ανατρέπεται το ισχύον θεσμικό πλαίσιο παραγωγής των έργων, με αμφισβητούμενες επιλογές και με απευθείας αναθέσεις, που οδηγούν στον περιορισμό των μηχανικών-δημοσίων υπαλλήλων σε γραφειοκρατικά καθήκοντα και στην περιθωριοποίησή τους. Το διαμορφούμενο κλίμα ανασφαλείας στο γραφείο και το εργοτάξιο, ενισχύεται με διάφορες φήμες, που κατά καιρούς κυκλοφορούν, περί μειώσεως του προσωπικού με νεφελώδεις διαδικασίες και χωρίς να διευκρινίζεται, περί μειώσεων του προσωπικού του δημόσιου τομέα, κ.λπ. Ενώ συγχρόνως ξέρουμε, ότι, και το κατήγγειλαν και άλλοι ομιλητές το πρωί, ότι χιλιάδες ωρομίσθιοι και με τις διαδικασίες που ξέρουμε, στελεχώνουν τον κρατικό μηχανισμό.

Εμείς οι εργαζόμενοι μηχανικοί στο Δημόσιο λοιπόν, έχοντας επίγνωση της παραπάνω κατάστασης, έχουμε από παλιά ζητήσει και με μεγάλες απεργιακές κινητοποιήσεις, τον εκσυγχρονισμό του τομέα των δραστηριοτήτων μας. Γεγονός που συνεπάγεται και την αναβάθμιση του δικού μας ρόλου. Έχουμε επισημάνει τις κύριες αιτίες της κατάστασης και θα τις επαναλάβω για μια ακόμα φορά, έχουν ξανακουστεί, που είναι:

1. Ο συγκεντρωτισμός και οι παρεμβάσεις της πολιτικής ηγεσίας στη δουλειά των υπηρεσιών.
2. Ο περιορισμός των αρμοδιοτήτων των μηχανικών και μάλιστα στρατηγικών, με αντίστοιχες εκχωρήσεις στον ιδιωτικό τομέα, ενώ ταυτόχρονα εντείνεται η αποξένωση των μηχανικών από την επιστήμη τους, τις γνώσεις και την εμπειρία τους.
3. Η περιθωριοποίηση και γραφειοκρατικοποίηση των μηχανικών, η υποβάθμιση και ο σκόπιμος οικονομικός εξευτελισμός τους με μισθούς πείνας των 150.000.
4. Η αναξιοκρατία και το ρουσφέτι, που επικρατούν σαν κύρια κριτήρια στις προσλήψεις, τις προαγωγές, τις τοποθετήσεις, τις μετακινήσεις.
5. Ο νομικισμός και η πολυνομία.
6. Η συγκέντρωση αρμοδιοτήτων στις κεντρικές υπηρεσίες, η ανυπαρξία περιφερειακής πολιτικής και η

αλληλοεπικάλυψη αρμοδιοτήτων.

7. Η χαμηλή υλικοτεχνική υποδομή και ο μικρός βαθμός μηχανοργάνωσης των υπηρεσιών.

8. Η ελάχιστη αξιοποίηση των συγχρόνων μεθόδων της διοικητικής επιστήμης, του management. Που και αυτό χρειάζεται, όπως ακούσαμε και στην αξιολογή τοποθέτηση και εισήγηση του καθηγητή πριν.

Τέλος, η μετατροπή τελικά του εργαζόμενου, σε γρανάζι-αντικείμενο του νοσηρού αυτού συστήματος και υποβάθμιση της προσωπικότητάς του σαν ενεργού πολίτη παραγωγού. Παρά το ότι το ζήτημα της αναβάθμισης του μηχανικού στη Δημόσια Διοίκηση, έχει άμεση και ουσιαστική σχέση με την οικονομική του θέση και τη θεσμοθέτηση αντικειμενικών διαδικασιών στην εξέλιξη και της πάσης φύσης υπηρεσιακής του μεταβολές και αντίστροφα, εντούτοις, το συνδικαλιστικό κίνημα των μηχανικών στο Δημόσιο, πρέπει και μπορεί να προσπαθήσει με κάθε τρόπο, να συμβάλει στην αναβάθμιση και με τις παρακάτω ενέργειες:

1. Να δημοσιοποιείται και να καταγγέλλεται σε κάθε περίπτωση εκχώρησης αρμοδιοτήτων των δημοσίων υπηρεσιών, παραγωγής και ελέγχου των έργων, στον ιδιωτικό τομέα και οποιαδήποτε εκτροπή από την τήρηση της νομοθεσίας, που πέφτει στην αντίληψή μας. Ενώ ταυτόχρονα να αναλύονται οι αρνητικές επιπτώσεις των επεμβάσεων αυτών για το κοινωνικό σύνολο και η συμβολή τους στην παραπέρα περιθωριοποίηση και υποβάθμιση του μηχανικού-δημόσιου υπάλληλου. Είμαστε κατ' εξοχήν αρμόδιοι, αν συμβαίνουν αυτά τα πράγματα, να τα καταγγέλλουμε.

2. Να εξεταστούν, να θεμελιωθούν με επιχειρήματα, να δημοσιοποιηθούν και να απαιτηθεί να θεσμοθετηθούν, οι ελάχιστες προϋποθέσεις λειτουργίας μιας τεχνικής μονάδας. Έτσι ώστε να μην παρατηρείται το παγκόσμια αποκλειστικότητα φαινόμενο, σε πολλές υπηρεσίες του Δημοσίου να είναι ανεπαρκής ο αριθμός των μηχανικών, με μηδαμικά μέσα να προσπαθούν ηρωικά στις περισσότερες περιπτώσεις και ιδιαίτερα στην επαρχία, να ανταποκριθούν σε πολλαπλάσιο των αντικειμενικών δυνατοτήτων τους έργο.

3. Να γίνει προσπάθεια να εκλείψει το φαινόμενο, που συχνά παρατηρείται, σε τεχνικές μονάδες να προϊστάμενοι μη μηχανικοί σε μηχανικούς και για το θέμα αυτό να εξετασθεί η δυνατότητα προσφυγής στο Συμβούλιο Επικρατείας, ενώ πρέπει να λαμβάνεται υπόψη, με τρόπο σαφή και κατηγορηματικό στην επιλογή των προϊσταμένων, το επίπεδο των σπουδών των κρινόμενων. Ακόμα, πρέπει να παλέψουμε για να κατοχυρωθεί νομοθετικά η νομική μας κάλυψη, όταν ενέργειες, στα πλαίσια της υπηρεσιακής μας δραστηριότητας, μας οδηγούν στα δικαστήρια, με ατομικές ευθύνες, που συχνά οδηγούν σε εξοντωτικές ποινές και πρόσφατα είναι τα παραδείγματα, από συναδέλφους που έχουν υποστεί τέτοιες ποινές.

Τέλος, με τη σύνταξη χάρτη δεοντολογίας του μηχανικού, ένα άλλο σοβαρό θέμα, το οποίο δεν έχουμε βρει τον καιρό να ασχοληθούμε, του μηχανικού-δημόσιου υπάλληλου, να διαγράφονται οι υποχρεώσεις

μας, αλλά και οι απαιτήσεις μας, έτσι ώστε το λειτούργημά μας να ασκείται σε κλίμα και με τρόπο ανάλογο της επιστημονικής κατάρτισης και της προσωπικής αξιοπρέπειας του καθενός μας.

Αν συνεχιστεί η σημερινή κατάσταση οι επιπτώσεις θα είναι δραματικές. Όχι μόνο για τους μηχανικούς-δημόσιους υπάλληλους και τη θέση τους στη Δημόσια Διοίκηση, αλλά γενικότερα για το κοινωνικό σύνολο. Μια και το έργο των μηχανικών στο Δημόσιο είναι κατ' εξοχήν κοινωνικό, με προεκτάσεις σε όλες τις δραστηριότητες του κρατικού μηχανισμού, πολλές από τις οποίες έχουν άμεση σχέση με τα πιο οξυμένα προβλήματα σήμερα της χώρας. Όπως, παραδείγματος χάριν, τη μόλυνση του περιβάλλοντος, το κυκλοφοριακό, το πρόβλημα της κατοικίας, της σχολικής στέγης, κ.λπ. Από τη μεριά μας θα κάνουμε ό,τι μπορούμε για να ανατραπεί αυτή η κατάσταση στη Δημόσια Διοίκηση, αλλά πρέπει και η κυβέρνηση να καταλάβει ότι δεν υπάρχουν πια περιθώρια καθυστέρησης. Πρέπει να σταματήσει, επιτέλους, η αναντιστοιχία λόγων και πράξεων και η στρεβλή εκτίμηση περί πολιτικού κόστους. Παραδείγματος χάριν, αν ικανοποιηθούν τα αιτήματα των μηχανικών, θα ξεσηκωθούν και άλλοι κλάδοι κ.λπ. Πρέπει άμεσα να γίνει αποδεκτό το αίτημά μας για την οικονομική μας ανακούφιση, πέρα και πριν από κάθε συζήτηση. Δεν νομίζουμε ότι αυτό θα λύσει τα προβλήματα της Δημόσιας Διοίκησης. Δεν είναι θέμα που θα επιλυθεί, αλλά είναι μια στοιχειώδης ανταμοιβή και μια στοιχειώδης ανταπόκριση της πολιτείας, στην κατάσταση που έχουν φτάσει οι μηχανικοί-δημόσιοι υπάλληλοι. Και μετά από αυτό, για να αντιμετωπίσουμε ουσιαστικά τα προβλήματα της Δημόσιας Διοίκησης, πρέπει να ανοίξει ένας αξιόπιστος και σε επιστημονικό επίπεδο διάλογος, για τα προβλήματα, αλλά διάλογος ουσίας και όχι προτάσεων και εντυπωσιασμού. Πριν να είναι πολύ αργά.

Πριν όμως από όλα αυτά, και για να μην καταλήξουν

όλα αυτά που συζητάμε σήμερα, όπως είπα πριν, απομαγνητοφωνημένα πρακτικά στα Τεχνικά Χρονικά του 1996, γιατί τότε θα δημοσιευτούν, χωρίς πολλές αναλύσεις, προβλέψεις, διαγράμματα κ.λπ., πρέπει να λειτουργήσει η πολιτική με κεφαλαίο Πι όπως είπε και η γενική γραμματέας του Υπουργείου Χωροταξίας, αλλά η πολιτική προς ποια πλευρά; Στην κυριολεξία του όρου και της λειτουργίας της, και να αποφασίσει η εκτελεστική εξουσία τώρα να μη βάζει πια στους κομματικούς της ισολογισμούς και τη Δημόσια Διοίκηση. Από 'κει και πέρα θα βρεθούν οι τρόποι. Θα μου πείτε ζητάω το αδύνατον. Ίσως είναι ο μόνος ρεαλισμός της εποχής μας. Είναι μια απάντηση, να ζητάει κανείς το αδύνατον.

Αγαπητοί φίλοι και συνάδελφοι, ο εκσυγχρονισμός της Δημόσιας Διοίκησης είναι εθνική αναγκαιότητα. Και όσο υπάρχει ασφυκτικός κομματικός εναγκαλισμός της, ο εκσυγχρονισμός θα παραμένει κενός λόγος. Αυτοί που θα τολμήσουν να κάνουν το μεγάλο βήμα, θα μείνουν στην Ιστορία. Αυτοί που δεν τολμούν, θα χρεωθούν μια εθνική καταστροφή. Πατί η τελευταία ευκαιρία της χώρας για ανάπτυξη, δεν πρόκειται να προχωρήσει, με κομματικά ελεγχόμενη Δημόσια Διοίκηση. Ευχαριστώ.

Πρόεδρος: Ευχαριστούμε τον πρόεδρο της ΕΜΔΥΔΑΣ, του δόθηκε όπως καταλάβατε 5 λεπτά παραπάνω χρόνος, νομίζω πως εκπροσωπεί ένα χώρο ο οποίος το δικαιούται. Εξάλλου, είναι ο βασικός κορμός των συναδέλφων. Συνεχίζουμε με τον Ανδρέα τον Κυριαζή, πρόεδρο του Πανελληνίου Συλλόγου επί Συμβάσει Μηχανικών, με θέμα: «Εργασιακές σχέσεις και αμοιβή των συμβασιούχων Μηχανικών του Δημοσίου». Δεν έχει σχέση με τον προλαλήσαντα, αλλά εάν κάποιος από τους συναδέλφους, που θα ακολουθήσουν, είναι αυτά που λεν θέσεις των φορέων, βάσει των οποίων υπάρχουν στο πρόγραμμα, παράκληση να το δηλώνουν. Ευχαριστώ πολύ.